

Minute Înainte De Apus

Cartea Intâi Din Trilogia Moarte Indicată

De

Shannon A. Thompson

Eric

Nu a mai zâmbit de când mama lui a murit. Nici eu nu aveam voie să zâmbesc. De fapt, întreaga noastră comunitate, nu zâmbea. La vârsta de șase ani, nu am înțeles, deoarece nu puteam înțelege, dar știam că mai târziu voi putea. Atât de mult știam.

Era Ziua Independenței, și stăteam împreună cu familia mea, Muntele Willow Tree. Îi spuneau Muntele Willow Tree, dar știam că ar fi trebuit să îi spună Dealul Willow Tree, dar orașul nega această realitate. Nu-mi păsa că, faimosul Război Civil a avut loc aici. Era un deal, iar singura parte frumoasă a acestuia era copacul.

Mi-am înfășurat brațul în jurul unei bucle din trunchiul copacului și am privit în josul dealului. Sub focul de artificii, tot orașul sărbătorea, dansând, bând, și chiar mai ciudat, zâmbind. Vroiam să zâmbesc și eu.

“Sunt doar niște explozii inutile, de foc, Eric” tatăl meu și-a încrucișat brațele în jurul bustului, și se încruntă la scena din fața lui. “Nimic mai mult.”

Am lovit cu tenișii noroiul și firele de iarbă uscată. Nu m-am uitat la tatăl meu așa cum un fiu ar trebui să o facă. Focul nu părea inutil. Artificii, roșii și albastre, luminau cerul ce se întuneca, și bubuituri asurzitoare se auzeau în ecou de-a lungul dealului. Focul părea puternic – ceva ce șuiera din pământ și exploda în aer, sfidând gravitația. Erau grozave.

„Ai lucruri mai importante pentru care să-ți faci griji, decât niște scânteii colorate,” a spus, umbre urcându-i-se peste picioare. Întunericul se rotea în jurul lui, iar strălucirea dipăruse o dată cu corpul lui. El plecase, s-a întors la adăpostul nostru, iar eu am rămas singur. Oarecum.

“Eric.” O fată cu trei ani mai mare decât mine, m-a prins de mână. Părul ei alb strălucea sub lumină, iar ea și-a răsfirat degetele în întuneric. „Trebuie să plecăm.”

Mi-am dus piciorul mai aproape de marginea dealului. Vroiam să plutesc prin vânt, până jos la mulțime. Vroiam să dansez și să zâmbesc. Vroiam să –mi arunc brațele în aer, și să ascult pocnitul artificiilor. Vroiam să alerg în cercuri infinite, până când aş picat jos de epuizare. Vroiam să mă bucur de tot.

Dar asta nu se poate întâmpla. Este imposibil.

În schimb, m-am întors spre Camille și am dat din cap. Ea este garda mea. Garda mea pe viață, și trebuie să o ascult, chiar dacă nu îmi ascult tatăl. “Hai să mergem,” am zis, iar ea s-a lăsat în genunchi ca să mă privească în ochi.

„Esti bine ?”

Nu.

“Sunt bine,” am mințit, ochii ei cercetându-i pe ai mei, înainte să se ridice.

Fără alte cuvinte, puterile ei curgeau prin mine, iar întunericul ne-a învaluit, lăsând în urmă artificiile și veselia.

Eric

“Camille.” Am mormait, cum mergeam prin pădurea lipsită de viață, frunze fărâmițându-se sub presiunea picioarelor mele. Uram când juca jocuri stupide.

Era frig, foarte frig chiar, iar eu rătăceam prin pădure încercând să-mi găsesc garda de corp. În ciuda faptului că are douăzeci și unu de ani, Camille nu s-a schimbat deloc din ziua în care a fost desemnată garda mea de corp. Adora să mă enerveze.

Nu avea importanță faptul că era garda mea de corp. Trebuia să fim împreună ori de câte ori era posibil, dar doisprezece ani au bombardat-o pe Camille cu responsabilități. Dacă ar fi fost atribuită unui shade de calibru mediu, ar fi fost liberă în timpul zilei, singura perioadă de timp când avem voie să fim oameni, dar nu a fost așa. A fost atribuită primului descendent.

Mi-am însușit puterile în timpul Numirii. Aveam treisprezece ani, și patru ani au trecut foarte repede, chiar dacă totul s-a schimbat.

Tatăl meu s-a recăsătorit cu o femeie naivă. Întunericul este viața noastră, dar ea nici măcar nu are idee ce este Întunericul. Mandy este practic inconștientă de faptul că s-a căsătorit cu un rege, și nu va ști niciodată. Noi protejăm oamenii de rău, pentru că au fost incapabili să determine ce e rău, ei înșiși.

Lumina era răul, și întotdeauna a fost. Uită de arhetipuri. Sunt total greșite, și întotdeauna vor fi.

În istoria noastră, Lumina și Întunericul au coabitat împreună până când înțelepții Luminei au decis că separarea puterilor este lucrul inteligent pe care să-l facă.

Idioții. Ne-am întors unii împotriva celorlalți, și puterea ne-a fost luată, doar pentru a reveni o dată ce adevărații descendenți erau născuți. Mii de ani mai târziu, exact asta s-a întâmplat, iar norocosul de mine, a fost unul dintre ei.

Profeția noastră era în devenire, iar lucrul pe care Lumina trebuia să-l facă pentru a câștiga puterea, era să împiedice restul să se întâmple.

Părea destul de simplu, asta până când toată lumea a realizat faptul că numai descendenții dețineau această putere. La rândul lor, numai descendenții se puteau lupta, iar uciderea unuia dintre ei ar defini cine a câștigat.

Nici o problemă. Nici un fel de presiune. Mi-am scuturat capul, cum am călcat în singura pădure din micul nostru orașel, Midwest. Trebuie doar să-mi salvez semenii sau să mor chiar eu. Cel puțin eram conștient.

Am fost crescut după trei reguli simple :

1. Luptă defensiv și ofensiv.
2. În nici un caz nu este sigur să-ți dezvălui identitatea.

(Doar dacă este Urte, Pierce, Camille sau oricare dintre înțelepți, caz în care poți face excepție.)

3. Câștigă.

Ultima regulă este preferata mea, datorită lipsei de onestitate. Să câștigi nu însemna să câștigi. Însemna crimă. Însemna să ucizi cel de-al doilea descendent, puterea Luminii, și nu aveam de ales. Mi-aș murdări mâinile de sânge.

Mi-am trecut mâna curată de-a lungul copacilor ce se unduiau, în timp ce mi-am repezit privirea în jurul pădurii întunecate. Rareori am avut timp să părăsesc adăpostul nostru și să-mi folosesc puterile, și nu mi s-a părut că-mi irotesc noaptea alergând după Camille prin întuneric.

Mi-am dat frâu liber simțurilor în jurul meu. Pădurea mirosea abundant a evergreen și a pin. Puteam simți fiecare frunză înțepătoare și să văd fiecare umbră. De la trunchi la trunchi, am căutat prin întuneric căldura corpului lui Camille. Nimeni nu putea evita radarul meu.

Bingo. Am zâmbit imediat ce am ochit o față pe marginea râului. Am alergat prin hățiș, împingând de-o parte ramuri și stejari fără frunze. Îndată ce m-am apropiat de deschiderea pădurii, corpul meu s-a cufundat în umbră, iar pielea mă furnica, datorită aerului rece. Era cel mai tare sentiment – în afară de zburat, evident – și am savurat acest moment din plin.

Întunericul nopții curgea cu mine, exact așa cum pluteam eu de-a lungul copacilor, frunzelor, sau zăpezii. Eram învăluit în mătase.

Am revenit la forma inițială doar când m-am apropiat de marginea pădurii. Întocmai cum m-am gândit, o față stătea pe bara de protecție a râului, dar nu era Camille.

Ea nu avea nici părul alb ca al lui Camille și nici ochii negri neastâmpărați ca ai ei. De fapt, această față nu arăta nici măcar de vârsta lui Camille. Era de vârsta mea, avea părul negru, ochi palizi, și pastelul tenului specific sectei noastre.

Fără îndoială că era o shade, dar nu o cunoșteam.

Degetele mi-au cuprins geaca, în timp ce mă retrăgeam înapoi în întuneric, dar fata s-a răsucit și s-a uitat la mine. Era perfectă, chiar și atunci când ochii ei violeti i-au întâlnit pe ai mei. Nu s-a clintit din loc. În schimb, a arătat spre mine, și întunericul a învăluit magnetic degetele ei.

“Cine - ” S-a depărtat de barieră, iar ochii ei s-au mărit. “Cine ești ? ”

Mi-am pus mâinile în fața mea și am ieșit din pădure. Asta trebuie să fie una dintre glumele cu iluzii create de Camille.

“Cine ești ? ” a întrebat, dându-se înapoi, către balustrada râului.

Nu am răspuns. În schimb, am zburat printre umbre și am reapărut în fața ei. Căldura corpului meu a scăpat, iar ea a înghețat pe loc, împietrită de apropierea mea. Am pus mâna pe obrazul ei, așteptând ca ea să dispară, la fel ca celelalte iluzii ale lui Camille, dar nu a făcut-o. Era reală, și eram la câțiva centimetri distanță unul de celălalt, clătinându-ne deasupra râului.

Nu s-a mișcat din loc. Am avut capacitatea să hipnotizez orice shade, dar nu am folosit nici un fel de putere. Tremura – înfiora – sub atingerea mea, iar bătăile inimii ei îmi fulgeră prin vene.

Cât de ciudat. Era puternică, și totuși frica sufoca fiecare bucățică din ființa ei.

“Shoman!”

Un strigăt a străpuns aerul, iar eu am simțit un corp alergând în grabă prin pădure. Camille venea după mine. “Unde ești ?”

Din reflex, am eliberat fata și m-am întors către copaci, așteptând să se apropie Camille. *Aici*, am zis, trimițându-i un mesaj telepatic. Îndată, ea apărut într-un fascicul de lumină.

Ochii ei negri erau în flăcări, în timp ce-și curăța părul strălucitor de bețișoare și frunze uscate. „Ce naibii, Shoman ? Măcar spune-mi unde te duci dacă vrei să fi singur.”

„Eram cu - ” mi-am închis gura și am fluturat mâna în direcția fetei fără nume, dar locul unde a fost o dată acum era gol.

Nimic. Nici un semn sau orice altceva care să indice plecarea ei. Plecase.

Imposibil. Nici un shade nu a putut vreodată să stea în afara radarului meu, și totuși n-am simțit când a plecat. Era ca și cum nu ar fi fost niciodată acolo.

“Cu cine ?” a întrebat Camille, mergând cu greu spre mine.

“Shh” am spus, și mi-am dat frâu liber simțurilor.

Camille se încordă. “Ce cauți ? ”

“Taci”, am spus, învârtindu-mă în cercuri strânse. Simțurile îmi erau de nici un folos. Nu era nimic acolo. Nici măcar un liliac sau un avion. Cineva m-a blocat.

Mi-am luat garda de corp de umeri. “Camille, cine a mai fost aici în seara asta ?”

“Nimeni. Toată lumea e la Numire,” a spus. “Dacă nu ai uitat, ar trebui să fi acolo.”

“Nu-mi pasă,” am spus, ignorând ceremonia ultimei recolte. Era greu de uitat. Un strat gros de gheață a acoperit iarba moartă, și știam că primul strat a căzut ieri dimineață. Ca prim descendent, am fost mereu, dar tatăl meu n-a mai fost de ani de zile, și am început să-i pierd rostul.

Vârful degetelor lui Camille se plimbau de-a lungul brațului meu. “S-a întâmplat ceva, Shoman ?” a întrebat. “A fost cineva aici ?”

“Nu”, am mințit, mângâindu-i palma. “Să mergem.” am spus, și am dispărut într-o umbră.

***

Înțelepții au creat acest adăpost după ce a murit mama mea. Aveam cinci ani când tatăl meu a cumpărat parcul Hayworth și l-a închis publicului. În șase luni, parcul a fost transformat într-o casă subterană sigură, iar pădurea l-a proiectat în mod natural. La început, adăpostul a avut două birouri, o sală de asistență medicală, și o cameră pentru pregătire. De atunci, a continuat să crească, și nu am putut decât să ghicesc unde se sfârșește. Fără nici un cuvânt, am mers prin culoarele întunecate, evitând entuziasmul celor de treisprezece ani, care alergau în jurul Numirii. Paiete albastre, albe și violete erau așternute pe podea, și băieții pocneau din degete, testându-și puterile, înainte de a se așeza. Fetele, pe de altă parte, își aranjau una altele noile coroane argintii. Era epuizant.

"Shoman." Am simțit o ușoară tragere de tricou, iar ochii mei i-au întâlnit pe ai unui băiețel. Era un shade obișnuit : păr negru, ochi deschiși la culoare, ten palid. "Am trecut."

I-am lovit ușurel capul. "Care e numele tău Întunecat ?"

"Brenthan" a spus, răsucindu-și bretonul lung. "Acuma trebuie să mă înveți tot ce știi."

Am chicotit. "Necesită timp, Brenthan."

Un băiat mai în vârstă, venea spre noi, și se uita la acest preadolescent care-i semăna. Brenthan i-a returnat fratelui său o privire sfidătoare.

"Înțelepții te așteaptă," a spus Pierce, împingându-l pe Brenthan spre holul mic din spatele nostru.

Brenthan își primise deja puterile, dar trebuia să depună jurământul pentru Întuneric. Doar atunci va putea să învețe despre profeție. Va ști despre mine, despre ce a fost familia mea, și ce se va întâmpla în viitorul apropiat.

Pentru alții, a fost o promisiune interesantă pentru un viitor magnific. Pentru mine, a fost o condamnare la moarte.

„Voi reveni,” a spus Brenthan, trăgând după el roba de ceremonie în timp ce se îndepărta.

Pierce s-a întors către mine și și-a înclinat capul. Eram de aceeași vârstă. Am luat parte la Numire împreună, iar tatăl său, Urte a fost garda de corp a tatălui meu.

Familia lui Pierce a sprijinit-o pe a mea după moartea mamei mele și după accidentul de acum doi ani. A fost cel mai bun prieten al meu – în afara Întunericului - și totuși era de așteptat ca el să se încline în fața mea. Eu eram primul descendent, iar el era doar un biet shade.

“Copii aceia, nu-i așa ?” Pierce a rânjit. “Se entuziasmează atât de mult pentru ceva ce acum pare atât de normal.”

“Nu-i ăsta adevărul,” am spus, privind cum părinți susținători își urmează copiii. Tata nu a arătat asta în cazul meu.

“Sper doar ca Brenthan să realizeze că nu este totul doar distracție și jocuri,” a spus Pierce, ochii lui verzi ațintiți asupra ușii unde se aflau Înțelepții. “Nu vreau să facă aceleași greșeli ca și mine.”

“Cu toții o facem, și cu toții trecem peste. Controlul puterii este un proces de învățare,” am oftat, cuvintele care le simt în fiecare an la Numire. “Nu-ți fă griji pentru Brenthan. E un copil isteț.”

Chipul lui Pierce s-a arcuit într-un rânjit ciudat. “Vrei să plecăm de aici ? Nu mai pot rezista mult.”

Ideea de a zbura prin aerul rece al nopții, mă încântă enorm. M-au cuprins imagini cu viraje printre copaci și nori. Din înaltul cerului, micul nostru oraș arată de fapt important, luminat tot și trezit la viață.

Dar fata. Regulile noastre spun că trebuie să informez un Înțelepț cu privire la orice apariție nenaturală sau nebănuită, și totuși eu nu i-am spus nici măcar gărzii mele. Ea este un secret, și vreau să rămână așa. Nu-i așa ?

Mi-am trecut o mână prin păr. “Sună grozav.” am spus, ignorând faptul că deja am sfidat Numirea plecând.

Shoman. Strigătul telepatic al tatălui meu a răsunat prin mine. *Vino acasă, acum*. M-am strâmbat la Pierce, iar acesta a fluierat ușor. “Bracke ?” a întrebat, făcând referire la numele Întunecat al tatălui meu.

Am dat din cap. “Va trebui să zbor cu tine mai târziu,” am spus, iar Pierce a fost de acord, în timp ce mă teleportam.

Biroul tatălui meu era auriu, iar camera luminată a fost umplută cu același parfum de mosc pe care l-a purtat în ultimul deceniu. El stătea aproape de raftul cu cărți, și ochii căprui oboseți s-au mutat asupra aspectului meu. “Aș prefera să te schimbi când ești acasă”, a spus el.

Am ieșit din mine. Părul meu închis la culoare a devenit maro, și ochii mei de un albastru cristal au devenit de un verde mușchi. Corpul meu s-a făcut mai mic, iar

acest efect a determinat și lumea să se simtă la fel. Nu are importanță de câte ori mi-am privit transformarea în oglindă. Nu mă voi obișnui niciodată cu asta. Eric Welborn era identitatea mea ca om, dar eram o persoană complet diferită față de atunci când eram Shoman. În timp ce el se întorcea la locul lui de la birou, m-am tolănit în cel mai apropiat scaun, așteptând să vorbească.

"Ai ratat ceremonia."

"Tu o ratezi întotdeauna," am spus, știind că s-a încuiat în biroul său încă din ziua în care am fost Numit. Până și liderul celor mai înțelepți se îndoiește de fiul său profetic.

Tatăl meu a oftat, și și-a dat părul dintr-o parte în cealaltă, "Îmi doresc să te fi dus, Shoman."

"Eric" l-am corectat. La urma urmei, eram acasă – casa noastră ca oameni – iar latura mea umană avea tot dreptul să-l urască pe cel care era de așteptat să fiu. Tatăl meu mi-a aruncat o privire peste cartea învelită în piele pe care o ținea în mână. "Eric" a început el, "Unde ai fost în seara asta ? Camille mi-a spus că ai dispărut când ceremonia era pe cale să înceapă."

Maxilarul mi s-a blocat. Am părăsit adăpostul împreună, dar nu aș fi putut să-mi părăsc garda. Dar fata aceea. Cine era ea ? Cum a ajuns ea acolo ?

"Eric" tatăl meu a bătut ușor biroul. "Poți măcar să te prefaci că mă asculți ?"

Mi-am urcat picioarele pe birou. "Mă gândeam la Pierce." Să-mi mint tatăl a devenit oarecum singurul meu talent. "Fratele lui mai mic a fost Numit anul ăsta."

Expresia sternă a tatălui meu s-a destins. "A fost ?"

"Tu mai vorbești măcar cu garda ta ?", am întrebat, gândindu-mă la Urte.

Sprânceana tatălui meu s-a încruntat, în timp ce se așeza jos. "Mă bucur că l-ai putut calma pe Jonathon."

Jonathon Stone era Pierce în forma sa umană. Mergea la același liceu cu mine, și ne știam identitățile, dar vrobeam destul de rar. De fapt, eu vrobeam rar cu oricine de la școală. Eram un fel de singuratic, și-mi plăcea așa.

"De fapt," mi-am cântărit cuvintele, în timp ce îmi puneam picioarele pe covor.

"Nu am avut șansa să-l calmez pe Jonathon. l-am promis un zbor în curând..."

"Ar trebui să ieșiți mâine seară."

"Mâine ?" am clarificat, plănuiu-mi următoarea mișcare. "Dar, Camille nu este disponibilă."

A făcut un semn cu mâna, trimițând ideea undeva departe. "Poți merge o nopate fără gardă. Îți va face bine."

M-am ridicat. "Mulțumesc tată," am spus, știind foarte bine că nu aveam nici un fel de intenții să mă văd cu Jonathon în singura mea noapte de libertate.